

Хванехъ повода отъ ржцетъ му и не му позволяваъ да отведе Малана.

Дебелин, непринтенъ човѣкъ се заснѣ грубо.

Тате дойде, и азпръки, протеснитъ, плачътъ и анковетъ ми, не отведе на страна.

Малана се обърна къмъ мѣстото, дето бѣхъ отведенъ, измуча жално и тръгна следъ месера.

Уан! Не знаеше тя на къде я водѣха!

Азъ плачехъ, борехъ се напразно, да се изтръгна отъ обетикта на баша си. Бѣхъ безутешенъ.

А аче месара не се виждаше. Чухъ: далече Малана измуча, като че ли за последно сбогонъ и разлѣла.

И една струна се скисе тогазъ въ моето сърце, затрепгъ и остана цѣлъ животъ да ми напомна за човѣшкото безсърдечие.

Г. П. Бойчевъ

Свирна писна

У горница
Край рѣчица
Таленъ думка.

Жаборена
Неразбрана,
Днесъ е булка.

За шуреца
Голѣмеца
Тя се жени.

Предъ сватбари,
млади, стари,
Зю води

Хоро анто,
Дяволито . .

До шуреца
Хубавецъ,
Млада булка

Жаборена,
Даръ дарува,
Виконъ вика:

— За юмкаръ
Сжгли дари
Ризи нови

Все готови —
Хенъ зелени!

На лисана
Два сахана —
Каша блага

Въ тѣхъ да слага
На дечица!

За мецана
Туй остана —
Две кладѣни
Чисто бѣли!

А Кунеса
Да продава

Кросно цѣло
Със основа,
Отъ сърце го
Азъ даруванъ!

Окъ, на Зю
Катъ не знаа
Що се плава
Камъ да сторе?

Чехли нови
Той си има,
Пѣхъ е тичаль
Днесъ за трима . .

Свирка чудна,
Ранобудна
Да го буди
Въ дѣтница сладка . .

Сезице блѣсна
Шурчо кинна
Свирка писна.

Зю скокна
Презъ рѣчица,
Бързо скри се
У горница
При дечица . .

Щанко М. Щанковъ